

Скоро обаче почувствувал, че майсторите му го третирали не като човек, а като слуга, както правели и вуйка му. Няколко време престоял у видния гражданин Н. Пулев да прислужва, но вместо да върши тежката и черна работа с присърдце, той се заварял в библиотеката на господаря си и ревностно преобръщал книгите в това време, когато чорбаджийския кон чакал в обора зоб, сено и чесало. Васил Иванов вече пораснал в самосъзнание и почувствувал личното си достойнство. Заради това всяко грубо отнасяне към него и всяка тежка работа му се виждали унижителни и недостойни. Неговата душа копнеела вече за друга дейност. Той често напускал работата на господарите си, събирал се с няколко свободолюбиви младежи, та всички четели революционни книги и вестници, пели хайдушки песни и дигали нещо из въздуха.

Обаче вуйка му хаджи Василий бил упорит човек. Той постоянно викал при себе си Василя и го убеждавал да не се събира с другари, а да стане дякон. Дълго време Васил отбягвал предлаганото му расо. Космите му настръхвали на главата, когато си помислял, че трябва да ходи от село на село, да води коне, натоварени с дълги човали, които трябвало да се пълнят с всякакви неща, при лъжливата просия, че уж се изпращат всички на светия манастир. При все това честолюбието го дразнило и той често отивал на богослужение в църква, дето запявал с мощния си глас тъй сладко, че църквата занемявала. Всеки приятно го слушал и високо